

Kórteremben

Két, súlyosan beteg ember feküdt ugyanazon kórteremben.

Egyikük minden nap délután felült az ágyban egy órácskára, hogy ezzel megmozgassa a szervezetét.

Az ágya a kórterem egyetlen ablakához közelebbi volt.

A másik beteg ember egész nap csak feküdt az ágyában, a plafont bámulva.

Beszélgettek a családról, feleségről, gyerekekről, a katonakorukról, a nyaralásaikról, ahogy az szokásos ilyen helyzetben.

Az az ember, aki az ablaknál feküdt, minden délután, amikor felült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másoknak, mit lát az ablakon át a kinti világból.

A másik ágyon fekvő embert egy idő után szinte csak ezek a színes beszámolók tartották életben, már alig várta őket, ez volt minden változatosság az életében.

Az ablak egy kellemes, tavacskával díszített parkra nézett. Vadkacsák és hattyúk úszkáltak a tavon, és gyerekek játszottak távirányítós ékhajóikkal rajta.

Szerelmespárok üldögéltek a színes virágúások mellett órákig, egymásba felejtkezve. Miközben az ablak melletti beteg

kimerítő részletességgel írta le a kinti világot, a másik, folyton fekvő behunyta a szemét és maga elé képzelte a látványt.

Egy meleg délutánon az ablak melletti ember egy, a parkon átvonuló karneváli menetről beszélt.

Bár a folyton fekvő ember nem hallotta a zenészeket, maga elé képzelte őket a másik érzéletes leírása alapján.

A napok és hetek teltek.

Egy reggel a betegeket fürdetni készülő nővér az ablak melletti embert élettelenül találta az ágyában, mert az éjjel csendben elaludt örökre.

Elszomorodva hívta a személyzetet, hogy kivigyék az elhunytat.

Amint alkalom kínálkozott rá, a korábban a belső

ágyon fekvő beteg kérte, hogy a másik ágyban fekhessen.

A nővér szívesen segített, kényelembe helyezve őt azon az ágyon, majd magára hagyta.

Lassan, fájdalomtól gyötörve az ablak felé fordult az ember, és megdöbbenve látta: az ablak egy tűzfalra néz.

Megkérdezte a nővért, mi történhetett az eltávozott szobatárssal, hogy olyan szépnek festette le az ablakon túli világot.

A nővér elárulta, hogy az, az ember vak volt, nem láthatta a falat sem. Valószínűleg csak bátorítani akarta Önt! - mondta a férfinak.

Tanulság: igazi boldogság boldogabbá tenni másokat, nem törődve saját helyzetünkkel.

Bajainkat megosztva csökkenthetjük őket,

de ha derűnket és boldogságunkat osztjuk meg másokkal, megsokszorozzuk azt.

(szerzője ismeretlen)